

DECIZIE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nicolae Craiu, Iurie Bejenaru
Oleg Sternioală, Ion Druță

examinând recursul declarat de către lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” - Manalati Tair,

în cauza civilă de insolabilitate a Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr”, la cererea lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” - Manalati Tair, privind atragerea la răspundere subsidiară a lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru,

împotriva hotărârii Curții de Apel Bălți din 24 august 2017, prin care s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea înaintată de Manalati Tair - lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” privind atragerea la răspundere subsidiară a lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru în cadrul procedurii de insolabilitate a debitorului Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr”,

c o n s t a t ă :

La data de 09 decembrie 2016 lichidatorul SRL „Luceafăr” - Manalati Tair a înaintat în instanța de insolabilitate a Curții de Apel Bălți cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale SRL „Luceafăr” și anume Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru.

În motivarea cererii lichidatorul a invocat, că organele de conducere a debitorului nu au predat lichidatorului actele aferente activității SRL „Luceafăr” și ștampila întreprinderii.

În contextul dat menționează că este vorba de eschivarea certă a membrilor organelor de conducere de la colaborarea constructivă cu lichidatorul în vederea cursului corespunzător a procesului de insolabilitate în raport cu interesele primordiale a creditorilor validați.

Consideră că, împrejurările și cauzele care au condus la insolabilitatea „Luceafăr” SRL sunt generate de managementul necalitativ al întreprinderii manifestat prin exprimarea defectuoasă a voinței organelor de conducere și a

contabilului șef în ceea ce privește descreșterea economică a activelor societății, fapt care denotă culpabilitatea acestora în circumstanțele estimate la zi.

Astfel, consideră că se întrunesc condițiile antrenării răspunderii subsidiare ce poate fi imputată tuturor celor care au participat la gestionarea activelor și la conducerea companiei, și-au exprimat voința în privința patrimoniului întreprinderii în interese personale, s-au au contribuit la tănuirea documentelor și ștampilei întreprinderii (încălcarea art. 248 alin. (1) lit. e a Legii Nr. 149/2012). S-a mai invocat că faptul exprimării unei voințe defectuoase, este certificat prin datoriile acumulate la bugetul de stat urmare a neachitării impozitului pe venit și neplății TVA, dar totodată și neachitării sumelor către ceilalți creditori validați fie pentru serviciile prestate, fie pentru bunurile achiziționate.

Totodată, consideră că atitudinea dolosivă a membrilor organelor de conducere, se manifestă și se probează prin înstrăinarea ilegală a tuturor activelor întreprinderii în perioada de până la depunerea cererii introductive.

S-a mai invocat că neregulile admise de către administratorul Pînzaru Valeriu și co-fondatorul Pînzaru Alexandru reies din declarația depusă pe numele executorului judecătoresc Rodica Bumbac, prin care Pînzaru Valeriu la data de 04.10.2013 a încheiat tranzacția de împăcare între SRL „Luceafăr” și Deleu Aliona confirmată prin proces verbal nr. 092-497/2013 din 04.10.2013. Astfel a transmis dreptul de proprietate asupra tuturor bunurilor care aparțineau debitorului SRL „Luceafăr” cu drept de proprietate pentru stingerea datorii de în sumă de X dolari SUA cu titlu de datorie precum și X MDL cu titlu de cheltuieli de judecată.

S-a mai invocat și faptul că acțiunea ilicită a făptuitorului constă în gestionarea defectuoasă a companiei „Luceafăr” SRL manifestată prin neexecutarea obligațiilor companiei față de terți în concordanță cu prevederile alin. 572 Cod Civil RM care scrie în general despre obligații și explică faptul că acestea trebuie executate cu bună credință la locul și în modul stabilit. Astfel, voința în raport cu oricare din acțiunile săvârșite de către „Luceafăr” SRL era manifestată prin administratorul Pînzaru Valeriu co-fondatorul Pînzaru Alexandru (în continuare - organe de conducere).

În urma circumstanțelor create, a remarcat lichidatorul că voința persoanelor indicate supra s-a adevărit a fi una contrară ordinii sociale, or, în calitate ce o întruneau aceștia trebuiau să manifeste o atitudine cu un grad de precauție mult mai sporit față de „Luceafăr” SRL, și în special conform art. 9 CC RM textul căruia dispune că: persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri, însă organele de conducere nu au respectat această prevedere legală.

Mai indică faptul că, în afară de prevederea stipulată la art. 248 alin. (1) lit. „e” a Legii Nr. 149/2012 (ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire și a ștampilei), cauzei din speță în este aplicabilă lit. „h” și lit. „f” a aceluiași articol deoarece, debitorul nu a depus cererea de intentare a procesului de insolabilitate conform prevederilor art. 14 a Legii Nr. 146/2012 și a tănuit

obiectul tranzacției de împăcare din 04.10.2013 ceea ce a generat un prejudiciu considerabil pentru creditorii validați în cadrul procesului de insolvență a debitorului.

De asemenea, consideră lichidatorul că cazului din speță îi este aplicabilă lit. „a” a art. 248 alin. (1) care vorbește despre folosirea bunurilor sau a creditelor în interes personal. Prin urmare, conform art. 288 alin. (5) al CC al RM banii sunt considerați ca fiind bunuri mobile ale „Luceafăr” SRL. Prin actul de control fiscal Nr. 5-664535 din 17.09.2014 IFS Drochia a constatat că „Luceafăr” SRL pentru perioada fiscală 2010/2014 avea obligație în sumă de X MDL p/u neplata impozitului pe venit, și penalității în sumă totală de X MDL. Obligația de prudență în ceea ce privește efectuarea plăților la buget, pe lângă administratorul întreprinderii, care se prezumă a fi un profesionist cu nivel corespunzător de calificare.

În aceeași ordine de idei, aceștia din urmă au deturnat fondurile destinate bugetului de stat, contrar destinației utilizându-le în interese personale, astfel încălcând art. 9 CC RM.

S-a remarcat și faptul că, din circumstanțele prezentate supra se desprind X MDL și X USD datorii ale companiei față de cei 5 creditori validați conform tabelului definitiv consolidat, ce reies din neexecutarea obligațiilor contractuale și alte ilegalități comise de „Luceafăr” SRL patronat necalitativ de către organele sale de conducere, din care motiv compania a rămas să suporte acest prejudiciu. Mai mult, prejudiciul în mărime de X MDL și X USD este generat exclusiv de acțiunile ilicite ale managementului care este și cauza acestei datorii semnificative.

Astfel, aducând „Luceafăr” SRL la starea de insolvență constatată prin hotărârea judecătorească Nr. 2i-243/14 din 10.11.2014 drepturile organelor de conducere în raport cu aceasta din urmă au fost exercitate defectuos și contrar prevederilor legii ceea ce constituie o încălcare flagrantă și întrunește condiția de atragere la răspundere subsidiară. Vinovăția, ca fiind ultima condiție de întrunire a componentei unei fapte ilicite în baza căreia se antrenează răspunderea, conturează în sine câteva forme specifice reflectate în art. 603 CC RM. Există opinii că se poate antrena răspundere și fără vinovăție, deci, vinovăția include în sine: Dolul direct sau indirect și culpa (imprudența sau neglijența).

Intuitiv, consideră că ar putea invoca membrilor organelor de conducere un dol direct, care reflectă situația când făptuitorul își dă seama de caracterul antisocial al faptelor sale (gestionarea defectuoasă a „Luceafăr” SRL prin neachitarea sumelor către creditori și eschivarea de la efectuarea plăților la buget în sume destul de considerabile, fapt care necesită un control suplimentar al circumstanțelor cazului în raport cu prevederile legii penale și care a agravat situația financiară a „Luceafăr” SRL indicând-i pasivul la X MDL și X USD în lipsa activului congruent).

În contextul celor expuse, consideră cert faptul că se întrunește componenta unui delict civil pe care l-au manifestat organele de conducere în raport cu „Luceafăr” SRL și pentru care trebuie să fie atrași la răspundere deoarece sunt suficiente probe care adevăresc acest fapt. Cu titlul de probe se invocă atât

tăinuirea unor tranzacții cu scopul înstrăinării activelor întreprinderii, care se certifică prin declarația depusă pe numele executorului judecătoresc Bumbac Rodica, prin care Pînzaru Valeriu benevol a transmis în cadrul executării documentului executoriu nr. 2po-35/13 emis de către judecătoria Dondușeni cât și existența datoriilor acumulate la buget confirmate prin actul de control fiscal Nr. 5-664535 din 17.09.2014, IFS r-1 Drochia și decizia Nr. 1917 din 10.11.2014 care potrivit prevederilor art. 142 alin. (2) al Legii Nr. 149/2012 nu se supun unor verificări suplimentare.

În temeiul art. art. 248, alin. 1, lit. a), e), h), și i) ale Legii insolvenței, art. 9 CC a RM și art. 5 al Legii nr. 135/2007 a solicitat instanței de judecată admiterea cererii și atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a SRL „Luceafăr”, cu încasarea din contul lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru a sumei prejudiciului în mărime de X MDL și X USD.

În referința la cererea de atragere la răspundere subsidiară, avocatul Bot Alexandru în interesele părților a solicitat respingerea cererii ca fiind nefondată.

În cadrul ședinței de judecată, lichidatorul SRL „Luceafăr”, în proces de faliment Manalati Tair a susținut cererea, solicitând a fi atras la răspundere subsidiară organele de conducere ale SRL „Luceafăr” și anume Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru, invocând motivele indicate în cererea corespunzătoare.

Pârâtul Pînzaru Valeriu a solicitat respingerea cererii privind atragerea la răspundere subsidiară invocând motivele din referința depusă.

Pârâtul Pînzaru Alexandru fiind corespunzător citat nu s-a prezentat, în legătură cu ce instanța în temeiul art. 206 al. (3) CPC a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Avocatul Alexandru Bot, în interesele părților Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru, în cadrul ședinței de judecată în cadrul căreia a fost prezent din 17.05.2017 a solicitat respingerea cererii ca fiind nefondată invocând că lichidatorul în sensul art. art. 66. alin. 1), lit. a) din Legea insolvenței nu a prezentat instanței un raport bine argumentat, nu a indicat cauzele și împrejurările care au condus la insolvență, și stabilirea vinovăției lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru.

A mai indicat că lichidatorul face referire la înstrăinarea bunurilor SRL „Luceafăr” în baza procesului-verbal de conciliere a părților din 04.10.2013, emis în procedura de executare nr. 092- 497/2013, însă argumentul dat nu poate fi invocat deoarece în acest caz a fost stinsă datoria irevocabil constatată prin ordonanța Judecătoriei Dondușeni nr. 2p/o-35/13. Ordonanța nefiind declarată falsă sau cu o cauză frauduloasă. Mai mult, din materialele procedurii de insolvență rezultă că însăși lichidatorul SRL „Luceafăr”, Tair Manalati a renunțat la careva pretenții față de Deleu Aliona și SRL „Lanva-Com”, cărora anterior le-a cerut restituirea bunurilor transmise în procedura de executare.

A mai menționat că lichidatorul contrar prevederilor art. 247 din Legea insolvenței, nr. 149 din 2012 a conchis că Pînzaru Alexandru este un subiect pasibil de a fi tras la răspundere subsidiară, or acesta din urmă fiind co-fondator al SRL „Luceafăr”, nu este subiect pasibil de a fi tras la răspundere subsidiară. Astfel,

norma evidențiată menționează destul de clar că membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Cu alte cuvinte, doar fondatorii întreprinderilor individuale sau gospodăriilor țărănești sunt pasibili de a fi trași la răspundere subsidiară, asociații societăților cu răspundere limitată nu sunt subiecți responsabili. În virtutea prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea privind societățile cu răspundere limitată, nr. 135 din 2007 care rezultă din activitatea societății în limitele participațiunii lor la capitalul social. De asemenea, în limitele art. 9 al Legii privind societățile cu răspundere limitată, nr. 135 din 2007, derivă faptul că lichidatorul SRL „Luceafăr” Tair Manalati a omis să identifice și să atragă în proces persoana care deținea funcția de contabil-șef al întreprinderii, or, respectiva persoană este direct responsabilă de acțiunile care fac obiectul răspunderii subsidiare. Totodată, consideră că la atragerea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere și/sau supraveghere, instanța de insolvență urmează să constate culpa acestora ca o condiții obligatorie, culpa fiind constituită din: fapta ilicită, prejudiciu și urmările prejudiciabile.

În opinia s-a pârâții nu pot fi atrași la răspundere subsidiară și din motiv că, lichidatorul SRL „Luceafăr” - Tair Manalati nu a prezentat un raport în care să fie reflectate suma acumulată la moment din vânzarea activelor întreprinderii lichidate și care bunuri la moment sunt deținute de SRL „Luceafăr”. S-a menționat și faptul că, aceste circumstanțe sunt imperios necesare pentru a decide atragerea la răspundere subsidiară, or în limita lor urmează a fi constatată insuficiența mijloacelor necesare stingerii creanțelor creditorilor.

S-a mai invocat și faptul că cererea de a atrage la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a SRL „Luceafăr” nu au fost depuse, iar cererea a fost depusă fără voința tuturor creditorilor.

Prin hotărârea Curții de Apel Bălți din 24 august 2017 s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea înaintată de Manalati Tair - lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” privind atragerea la răspundere subsidiară a lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru în cadrul procedurii de insolvență a debitorului Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr”.

La data de 20 septembrie 2017, lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” - Manalati Tair a declarat recurs nemotivat împotriva hotărârii Curții de Apel Bălți din 24 august 2017, iar la data de 29 septembrie 2017 a depus recurs motivat (supliment), prin care a solicitat casarea hotărârii cu remiterea cauzei spre judecare în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, reiterând temeiurile de fapt și de drept invocate în instanța de insolvență, recurentul a menționat că argumentele invocate de către instanța de insolvență în hotărârea contestată sunt unele contradictorii, în situația în care instanța atrage o deosebită atenție asupra prevederile art. 66 alin. (1) lit. a) al Legii Insolvenței nr. 149/2012 cu referire la conținutul raportului

administratorului provizoriu, interpretându-le eronat deoarece acestea se referă la perioada de până la intentarea procesului de insolabilitate.

A mai invocat recurentul că instanța de insolabilitate a interpretat eronat și art. 248 alin (1) al Legii insolabilității nr. 149/2012, concluzionând că cofondatorul debitorului „Luceafăr” SRL Pînzaru Alexandru nu este subiect posibil de a fi tras la răspunderea subsidiară.

Potrivit art. 8 alin. (1) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Conform materialelor dosarului, recurentul a recepționat hotărârea recurată la data de 15 septembrie 2017, iar în situația în care cererea de recurs a fost depusă la 20 septembrie 2017, Colegiul consideră că a fost respectat termenul de atac al acesteia.

Examinând materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul înaintat urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Conform art. 445 alin. (1) lit. c) CPC instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art. 15 alin. (1) din Legea insolabilității nr. 149 din 29.06.2012 *„(1) În cazul insolabilității debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicații obligatorii pentru debitor ori care pot influența în alt mod acțiunile debitorului (insolabilitate intenționată), aceștia poartă răspundere subsidiară solidară față de creditorii în măsura în care bunurile debitorului sînt insuficiente pentru executarea creanțelor creditorilor.”*

Conform art. 248 alin. (1) din Legea insolabilității nr. 149 din 29.06.2012, *„dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolabilității/ lichidatorului, instanța de insolabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolubil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfășurarea unei activități comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului și/sau deturnarea (ascunderea) unei părți din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la prețuri exagerate; e) ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire; f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăților, de a se*

plăți cu preferință unui creditor în dauna celorlalți creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvență conform prevederilor art. 14; i) comiterea altor acțiuni care au adus daune proprietății debitorului.”

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvenței nr. 149 din 29.06.2012 „(4) Procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.”

Conform art. 130 alin. (1), (2) și (3) CPC al RM „Instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multispectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii.”

Conform art. 241 alin. 5 CPC „(5) În motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.”

În acest context legal, Colegiul reține că la data de 19 iunie 2014, Baci Vasile s-a adresat în instanța de judecată cu cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvență față de SRL „Luceafăr”, invocând în calitate de temei supra îndatorarea debitorului.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 20 iunie 2014 s-a admis spre examinare cererea introductivă depusă de Baci Vasile privind intentarea procesului de insolvență față de SRL „Luceafăr” și a fost numit în calitate de administrator provizoriu ÎI „Manalati Tair”.

Prin hotărârea Curții de Apel Bălți din 16 iulie 2014 a fost intentat procesul de insolvență față de SRL „Luceafăr” și a fost numit în calitate de administrator al insolvenței aceeași persoană ÎI „Manalati Tair”.

La data de 09 decembrie 2016 lichidatorul SRL „Luceafăr” - Manalati Tair a înaintat în instanța de insolvență a Curții de Apel Bălți cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale SRL „Luceafăr” și anume Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, instanța de insolvență, prin hotărârea Curții de Apel Bălți din 24 august 2017 a respins ca fiind neîntemeiată cererea înaintată de Manalati Tair - lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” privind atragerea la răspundere subsidiară a lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru în cadrul procedurii de insolvență a debitorului Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr”.

În acest sens, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit constată că instanța de insolvență, contrar prevederilor art. 241 alin. 5 CPC, a motivat defectuos actul de procedură contestat, și anume, nu a indicat motivele care au determinat concluziile acesteia și legea guvernantă, inclusiv probele prezentate de părți care urmau a fi apreciate de către instanță, cu expunerea

asupra acestora în cadrul actului de procedură, respectiv fiind prematură concluzia instanței de respingere a cererii de atragere la răspundere subsidiară, din considerentele ce preced:

Lichidatorul Manalati Tair prin cererea de atragere la răspundere subsidiară a lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru a invocat că organele de conducere a debitorului nu au predat lichidatorului actele aferente activității SRL „Luceafăr” și ștampila întreprinderii, iar în contextul dat consideră că este vorba de eschivarea certă a membrilor organelor de conducere de la colaborarea constructivă cu lichidatorul în vederea cursului corespunzător a procesului de insolvență în raport cu interesele primordiale a creditorilor validați.

Consideră că, împrejurările și cauzele care au condus la insolvența „Luceafăr” SRL sunt generate de managementul necalitativ al întreprinderii manifestat prin exprimarea defectuoasă a voinței organelor de conducere și a contabilului șef în ceea ce privește descreșterea economică a activelor societății, fapt care denotă culpabilitatea acestora în circumstanțele estimate la zi. Astfel, consideră că se întrunesc condițiile antrenării răspunderii subsidiare ce poate fi imputată tuturor celor care au participat la gestionarea activelor și la conducerea companiei, și-au exprimat voința în privința patrimoniului întreprinderii în interese personale, sau au contribuit la tănuirea documentelor și ștampilei întreprinderii (încălcarea art. 248 alin. (1) lit. e) a Legii Nr. 149/2012).

S-a mai indicat și faptul că, în afară de prevederea stipulată la art. 248 alin. (1) lit. „e” a Legii Nr. 149/2012 (ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire și a ștampilei), cauzei din speță în este aplicabilă lit. „h” și lit. „f” a aceluiași articol deoarece, debitorul nu a depus cererea de intentare a procesului de insolvență conform prevederilor art. 14 a Legii Nr. 146/2012 și a tănuit obiectul tranzacției de împăcare din 04.10.2013, ceea ce a generat un prejudiciu considerabil pentru creditorii validați în cadrul procesului de insolvență a debitorului.

De asemenea, s-a mai invocat de către lichidator că cazului din speță îi este aplicabilă lit. „a” a art. 248 alin. (1) care vorbește despre folosirea bunurilor sau a creditelor în interes personal. Prin urmare, conform art. 288 alin. (5) al Cod civil al RM banii sunt considerați ca fiind bunuri mobile ale „Luceafăr” SRL. Prin actul de control fiscal Nr. 5-664535 din 17.09.2014 IFS Drochia a constatat că „Luceafăr” SRL pentru perioada fiscală 2010/2014 avea obligație în sumă de X MDL p/u neplata impozitului pe venit, și penalității în sumă totală de X MDL. În aceeași ordine de idei, consideră lichidatorul că administratorul și co-fondatorul au deturnat fondurile destinate bugetului de stat, utilizându-le în interese personale, astfel încălcând art. 9 Cod Civil RM.

În contextul celor expuse, consideră lichidatorul că se întrunește componența unui delict civil pe care l-au manifestat organele de conducere în raport cu „Luceafăr” SRL și pentru care trebuie să fie atrași la răspundere deoarece sunt suficiente probe care adevăresc acest fapt. Cu titlul de probe s-a invocat atât tănuirea unor tranzacții cu scopul înstrăinării activelor întreprinderii,

care se certifică prin declarația depusă pe numele executorului judecătoresc Bumbac Rodica, prin care Pînzaru Valeriu benevol a transmis în cadrul executării documentului executoriu nr. 2po-35/13 emis de către Judecătoria Dondușeni cât și existența datoriilor acumulate la buget confirmate prin actul de control fiscal Nr. 5-664535 din 17.09.2014, IFS r-n. Drochia și decizia Nr. 1917 din 10.11.2014 care potrivit prevederilor art. 142 alin. (2) al Legii Nr. 149/2012 nu se supun unor verificări suplimentare.

În această conjunctură de circumstanțe invocate de către lichidator, însoțite și de un material probatoriu consistent menționat anterior, Colegiul reține că instanța de insolvență la examinarea cererii de atragere la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale debitorului nu a dat apreciere tuturor argumentelor invocate de către lichidatorul Manalati Tair, astfel a respins cererea pe motivul neprezentării de către lichidatorul Manalati Tair a probelor suficiente fără a aprecia în totalitate pe cele existente.

Totodată, Colegiul reține ca fiind întemeiat argumentul recurentului că instanța de insolvență a interpretat eronat prevederile art. 248 alin (1) al Legii insolvenței nr. 149/2012, concluzionând că co-fondatorul debitorului „Luceafăr” SRL - Pînzaru Alexandru nu este subiect pasibil de a fi tras la răspundere subsidiară, în situația în care legea prevede expres în art. 248 alin. (1) că orice altă persoană căreia i-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului poate fi trasă la răspundere subsidiară, nu doar membrii organelor de conducere, iar în situația în care Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru sunt fondatori ai debitorului cu cote egale 50/50 - conform statutului întreprinderii, orice decizie urma să fie aprobată cu comun acordul al ambelor asociații, iar cu titlu de consecință răspunderea asupra tuturor deciziilor luate în cadrul întreprinderii poartă ambii asociați.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de insolvență nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, ce au importanță pentru aplicarea corectă a normelor de drept material și procedural, instanța de recurs apreciază hotărârea instanței de insolvență ca fiind prematură.

Totodată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit consideră imposibilă corectarea erorii admise de către instanța de insolvență în condițiile procedurii prevăzute de către legislația procesuală, motiv pentru care cauza urmează a fi restituită spre rejudecare.

La rejudecarea cauzei, instanța de insolvență urmează să țină cont de cele indicate, să verifice și alte circumstanțe ce prezintă importanță pentru soluționarea corectă a litigiului, să aprecieze sub toate aspectele, complet și obiectiv, conform exigențelor art. 130 CPC, probele administrate pe dosar, și în dependență de situația stabilită, în raport cu normele de drept material, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

În temeiul celor expuse, în baza art. 445 alin. (1) lit. c) CPC Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” - Manalati Tair.

Se casează hotărârea Curții de Apel Bălți din 24 august 2017 emisă în cauza civilă de insolvabilitate a Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr”, la cererea lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „Luceafăr” - Manalati Tair, privind atragerea la răspundere subsidiară a lui Pînzaru Valeriu și Pînzaru Alexandru.

Se remite cauza la rejudecare la Curtea de Apel Bălți în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală

Ion Druță